

Arrest

nr. 267 572 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Salmas/Iran. Van origine bent u Azeri.

Op 1 shahrivar 1398 (Iraanse kalender, omgezet naar westerse kalender 23 augustus 2019) was u klaar met uw laswerk in het dorp Doestan en keerde u met uw auto terug naar huis. U werd onderweg door drie gewapende mannen tegengehouden. Zij waren gekleed in Koerdische kledij en hun gezicht was bedekt met een sjaal. Eén van hen was gewond. Het was voor u duidelijk dat het om Koerdische verzetsstrijders ging. De mannen vroegen u om hen naar Salmas te brengen. U legde hen uit dat er onderweg naar Salmas een vaste controlepost van de Sepah (korps van revolutiewachters) was en u deze onmogelijk kon vermijden. Men zei u dat u zich geen zorgen hoefde te maken en voor u het goed

en wel beseft zaten de mannen in uw auto. Omdat u zich geïntimideerd voelde, vertrok u met hen richting Salmas. Op het moment dat u de controlepost naderde zei men u opnieuw dat u zich geen zorgen hoeft te maken waarop zij zich zodanig trachten te positioneren dat ze zo min mogelijk zouden opvallen. Aan de controlepost werd u echter aangemaand om te stoppen en u zich langs de kant van de weg te plaatsen. U drukte hierop uw gaspedaal in en reed verder. Uw wagen werd onmiddellijk onder vuur genomen en werd hierbij tweemaal geraakt. In Salmas aangekomen zette u de drie mannen af in een steeg in de wijk Eslamabad. Hierop ging u naar huis waar u uw ouders vertelde wat er gebeurd was. Uw moeder begon te huilen en uw vader werd kwaad. Uit schrik voor een inval van de autoriteiten in uw woning nam u een aantal spullen en vertrok u naar uw broer T. (...) in Orumiyeh waar u de nacht doorbracht. De dag erop vertrok u naar Teheran waar u bij uw oom S. (...) verbleef. Ongeveer twee dagen later viel het Ettelaat (ministerie van informatie) uw ouderlijke woning binnen. Het hele huis werd doorzocht op zoek naar wapens. Uw vader werd door het Ettelaat meegenomen voor ondervraging. Nog diezelfde dag werd hij terug vrijgelaten. Na een verblijf van 10 dagen bij uw oom S. (...) vertrok u naar WestAzerbeidzjan waarna u op 15 shahrivar 1398 (6 september 2019) de grens met Turkije overstak. U reisde verder naar België waar u op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (boekje van burgerlijke stand).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Iran levenslang te worden opgesloten of de doodstraf te krijgen omdat u er als landverrader en sympathisant van de PKK zou beschouwd worden (CGVS, p19).

Aan uw relaas dat u op 1 shahrivar 1398 (23 augustus 2019) drie Koerdische verzetsstrijders zou hebben meegenomen in uw wagen (CGVS, p2 + p8-9) en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten kan echter geen geloof worden gehecht.

Vooreerst dienen een aantal merkwaardigheden en tegenstrijdigheden te worden opgemerkt die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen.

Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat de drie Koerdische verzetsstrijders, nadat u hen verwittigde dat er een vaste controlepost van de Sepah op de weg naar Salmas was – deze controlepost bestond al jaren en was gekend door de Koerden die in dat gebied woonden (CGVS, p14)- er alsnog zouden voor gekozen om doelbewust het risico te nemen deze controlepost te passeren (CGVS, p8). Dat zij hierbij hun lot in handen legden van een voor hun onbekende burger die hen met een personenwagen door een controlepost van de Sepah zou moeten loodsen (CGVS, p9-10), komt uiterst bevreemdend over.

Voorts is het erg merkwaardig dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u, na uw vertrek uit uw ouderlijke woning, bij uw broer T. (...) in Orumiyeh bleef overnachten en de dag nadien naar Teheran vertrok waar u gedurende 10 dagen bij uw oom S. (...) verbleef. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter aanvankelijk dat u vanuit uw woning vertrok naar Teheran en u in Teheran gedurende 10 dagen verbleef bij uw broer. Gevraagd naar de naam van uw broer zei u dat u maar 1 broer had en hij T. (...) heette (CGVS p3-4). Niet veel later in het gehoor werd u gevraagd waarom u naar Teheran bij uw broer ging. U repliceerde dat u op advies van uw vader bij uw broer was gegaan omdat uw vader dacht dat de situatie na een week of twee wel zou overwaaien (CGVS p4). Dat u later, nadat er een pauze werd genomen, net zoals bij de Dienst Vreemdelingenzaken plots verklaarde dat u na het incident op 1 shahrivar 1398 (23 augustus 2019) eerst bij uw broer T. (...) in Orumiyeh bleef overnachten en de dag nadien naar Teheran reisde waar u 10 dagen bij uw oom S. (...) verbleef, doet de wenkbrouwen fronsen (CGVS vragenlijst; vraag 3.5 + CGVS, p14-15). Geconfronteerd met uw eerder verklaringen tijdens uw persoonlijke onderhoud, verklaarde u dat het om een vergissing ging en herhaalde u dat u eerst bij uw broer bleef overnachten en u nadien in Teheran bij uw oom verbleef (CGVS, p15). Het is op z'n minst merkwaardig te noemen dat u zich tot twee keer toe zou vergissen over de woonplaats van uw broer en de persoon waar u bij verbleven heeft.

Daarenboven verklaarde u bij de DVZ dat u tien dagen in Teheran was toen uw vader belde met de melding dat agenten u aan het zoeken waren. De agenten hadden zich voorgedaan als klanten die een lasser nodig hadden maar uw vader had hen onmiddellijk herkend (CGVS vragenlijst; vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat het Ettelaat (ministerie van informatie) uw ouderlijke woning op een agressieve manier was binnengevallen en u niet wist of zij zich dadelijk identificeerden toen zij aan uw ouderlijke woning aankwamen. De agenten hadden uw vader een duw

gegeven waarbij hij zijn pols bezeerde en doorzochten het hele huis op zoek naar wapens (CGVS, p16-17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen antwoordde u dat uw vader naar uw oom belde toen u nog in Teheran was en u pas later van uw broer over de inval vernam, wat uiteraard geen verklaring is voor bovenstaande tegenstrijdigheid (CGVS, p21). Wanneer u hierop nogmaals geconfronteerd werd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u het niet wist (CGVS, p21). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegde en u vervolgens bij de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens onbesproken liet dat uw vader door het Ettelaat werd meegenomen – terwijl u voor uw komst naar België hiervan reeds op de hoogte was (CGVS, p17)- ondergraaft danig de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas uit Iran. Bovendien kon u niet meedelen waar uw vader ter ondervraging werd meegenomen. U had dit weliswaar gevraagd aan uw broer maar toen hij het antwoord niet wist liet u na de vraag te stellen aan uw vader –hoewel u voor uw komst naar België reeds op de hoogte was van de inval in uw woning en u wekelijks met uw ouders contact heeft (CGVS, p6 + p17). Voorts kon u ook niet vertellen of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart noch wist u of u reeds veroordeeld werd bij verstek. U zou louter één keer aan uw broer gevraagd hebben of er nieuws was van de autoriteiten en of er convocaties voor u verstuurd zijn. Daarna liet u na zich verder te bevragen. U raadpleegde zelf geen advocaat en heeft niet gevraagd aan uw familie of zij een advocaat voor u geraadpleegd hebben (CGVS p19-20). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Gezien bovenstaande kan er niet langer geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas uit Iran of dat u door de Iraanse autoriteiten gevisieerd zou worden.

Aan uw identiteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

- “- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- de rechten van de verdediging
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting inzake (een aantal van) de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens benadrukt hij dat verweerder een onjuiste lezing doet van zijn verklaringen en dat de elementen waarop verweerder zich baseert om zijn verzoek af te wijzen ongegrond zijn.

Waar het ongeloofwaardig wordt bevonden dat de verzetsstrijders op hem beroep deden, voert verzoeker vervolgens aan:

“Echter dient te worden vastgesteld dat de verweerder volledig uit het oog verliest dat een van de drie verzetsstrijders zwaargewond was (NPO pp. 8, 10 en 12).

De Koerdische verzetsstrijders bevinden zich gewoonlijk teruggetrokken in de bergen. Bovendien verplaatsen zij zich gewoonlijk te voet. Aangezien een van hen zwaargewond was, hadden ze een sneller vervoersmiddel nodig, en maanden ze de eiser aan om zijn wagen te stoppen. Eenmaal tot stilstand, begonnen de verzetsstrijders de verzoeker te bedreigen, en dwongen zij hem om de drie strijders in zijn wagen mee te nemen. Belangrijk is ook dat men niet uit het oog mag verliezen dat mensen in deze regio zeer bang zijn van de Koerdische verzetsstrijders (NPO pp. 9 en 11).

Toegegeven, de verzoeker kreeg op dat moment ook medelijden met de gewonde strijder, die er duidelijk zeer slecht aan toe was. Wetende dat hij zo in de problemen zou komen, stemde de verzoeker

uiteindelijk toch in om de strijders mee te nemen in zijn wagen. Meer dan wat ook, bewijst dit de menselijkheid en het inlevingsvermogen van de verzoeker.

De eiser waarschuwde hen wel degelijk voor de controlepost van de Sepah die ze onvermijdelijk zouden moeten passeren, maar: nood breekt wet. Een van hen bevond zich in dermate slechte toestand, dat ze het risico moesten nemen. Hoewel deze beslissing niet logisch is, in de strikte zin van her woord, is zij wel wenselijk en te begrijpen.

Eenmaal aangekomen aan de Sepah controlepost, besloot de eiser om door te rijden, en niet te stoppen toen hij hiertoe aangemaand werd. Hij deed dit om erger te vermijden: indien hij gestopt zou zijn, zou dit zonder twijfel geleid hebben tot een gevecht. Hoe dan ook zou dit voor de eiser slecht aflopen: een van de beide partijen zou hem zonder meer beschuldigen en vervolgen.”

Inzake de motivering aangaande zijn verklaringen over de verblijfplaats van zijn broer, doet verzoeker voorts gelden:

“Eerst en vooral dient eraan herinnerd te worden dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een zeer stresserende gebeurtenis is voor verzoekers om internationale bescherming. Meer nog, het is een zenuwslopende en emotioneel uitputtende voor hen. De verzoeker zit reeds anderhalf jaar in een centrum, wachtend op een uitnodiging voor zijn persoonlijk onderhoud. Dit is voor alle verzoekers, inclusief de eiser in casu, een uitzichtloze situatie. Het wachten hierop, zonder indicatie wanneer ze de uitnodiging kunnen verwachten, is een uitzonderlijk zware mentale opgave.

Als gevolg van de stress en emoties die de eiser ervaarde in de aanloop naar en tijdens zijn interview, zijn enige minimale tegenstrijdigheden dan ook onvermijdelijk.

De broer van de verzoeker woont wel degelijk in Urumiyeh. Dit heeft hij ook verklaard bij de DVZ over zijn gezinssamenstelling (formulier van 19 december 2019, vraag 17).

In casu ziet de eiser dan ook niet in waarom hij zou liegen over de verblijfplaats van zijn broer. De verwerende partij stelt dat de verzoeker tot tweemaal toe stelde dat zijn broer in Teheran woont, in plaats van in Urumiyeh, wat hij verklaarde tijdens zijn interview bij de DVZ. Hoewel de eiser inderdaad tweemaal bevestigend antwoordde op een vraag waarin geïmpliceerd werd dat de broer van de verzoeker in Teheran woonde (NPO pp. 3 en 4) heeft hij dit nooit zelf, spontaan gezegd. Wanneer de vraag meer straightforward gesteld werd, antwoordde de eiser telkens dat zijn broer in Urumiveh woont (NPO p. 14: “Ik ben diezelfde avond naar öumijeh gegaan en vandaar verder gegaan naar Teheran, dus de volgdnde dag kwam ik. aan in Teheran”, p. 15). Hieruit volgt dan ook dat hij gewoonweg verward was, of de vraag verkeerd begreep. Het is niet ondenkbaar dat hij, door de zenuwen, zich focuste op het woord “Teheran” in de vraag, in plaats van de volledige vraag te laten inzinken. Vermits zijn oom in Teheran woont, is een misverstand dan ook snel gebeurd.

De verzoeker onderneemt op dit moment de nodige stappen om enig bewijs te verkrijgen van de inschrijving van zijn broer in Urumiyeh.”

Met betrekking tot het moment waarop hij ontdekte dat hij werd gezocht door de autoriteiten, geeft verzoeker aan:

“De verzoeker betwist de conclusie van de verwerende partij, en stelt dat zij verzoekers’ verklaringen verkeerd interpreteerde. Beide stellingen sluiten elkaar namelijk niet uit. De gebeurtenissen speelden zich af als volgt:

De eiser verliet zijn ouderlijk huis, en bracht een nacht door bij zijn broer in Urumiyeh.

Daarna vertrok hij naar zijn oom in Teheran, alwaar hij 10 dagen verbleef. Op dit moment wist de eiser niet af van de inval van de Sepah agenten in zijn ouderlijk huis. Zijn vader, zijn oom en zijn broer maanden hem aan het land te verlaten, en de verzoeker volgde dit advies op.

Na twee dagen werd de eiser door zijn broer op de hoogte gebracht van het feit dat agenten zijn vader bezocht hadden, en dat ze zich hadden voorgedaan als klanten die een lasser nodig hadden, maar dat ze eigenlijk op zoek waren naar de verzoeker. Inderdaad, hij wist nog niet dat zijn vader door de agenten van het Ettelaat werd meegenomen.

Toen hij in Servië was, vertelde zijn broer hem dat zijn vader het werd meegenomen en ondervraagd werd. Meer details wist hij op dat moment niet. Op het moment van zijn interview bij DVZ, was dit de enige informatie waarover de verzoeker beschikte.

In de periode tussen zijn interview bij DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, echter, vertelde de broer van de eiser de gehele waarheid: het Ettelaat was zijn ouderlijke woning op een agressieve manier binnengevallen, en zijn vader werd meegenomen mee ter ondervraging. De eiser beschikte dus over nieuwe informatie ten tijde van zijn interview bij het Commissariaat. Hij stond er echter onvoldoende bij stil dat hij dit aan het begin had moeten melden: hij vertelde gewoon de volledige waarheid, die hij nu eindelijk kende, zich onbewust van het feit dat deze twee, ogenschijnlijk tegenstrijdige, verklaringen zijn geloofwaardigheid zouden kunnen aantasten.

Hieruit volgt dan ook dat de verzoeker zijn verklaringen niet bewust aanpaste of tegensprak. Dat hij het belang van het feit dat hij had moeten melden dat hij over 'nieuwe' informatie beschikte niet ten volle beseft, zou dan ook allerminst dermate zwaar mogen doorwegen dat het de geloofwaardigheid van zijn relaas kan aantasten."

Betreffende de ondervraging van zijn vader, verklaart verzoeker:

"Op dit punt is het belangrijk niet uit het oog te verliezen dat de communicatie tussen de eiser en zijn familie stroef verloopt. Zijn familie in Iran wil hem "sparen". De verzoeker heeft namelijk een lange en zware reis naar Europa achter de rug en bevindt in België ook moeilijkheden. Zijn familie wil het voor hem niet nog erger maken, dus ze verzwijgen de details. Zo kwam het bijvoorbeeld ook dat de eiser er pas in België achter kwam dat zijn vader werd meegenomen ter ondervraging door het Ettelaat.

Een ander voorbeeld waaruit duidelijk blijkt dat de familieleden elkaar proberen te sparen van nog meer moeilijkheden en leed, is het feit dat de verzoeker in eerste instantie niet aan zijn familie vertelde dat hij in België een negatieve beslissing kreeg.

De eiser en zijn familie zijn hierin echter geen uitzondering. Het is namelijk algemeen geweten dat verzoekers om internationale bescherming en hun familieleden informatie voor elkaar verzwijgen, omdat het al zwaar genoeg is om zo ver uit elkaar te leven, om achter te blijven in gevaarlijke gebieden, of om in Europa moeilijkheden te ondervinden bij het verzoeken om bescherming.

Dat de eiser op dit moment niet over details beschikt over de ondervraging van zijn vader kan, hoe jammer ook, hem dan ook niet verweten worden."

Omtrent de vraag of er jegens hem een gerechtelijke procedure loopt, stelt verzoeker:

"Opnieuw dient te worden vastgesteld dat de familie van de eiser hem laattijdig op de hoogte bracht van de gerechtelijk procedure die tegen hem werd ingesteld. Ook hier geeft zijn familie hem zeer weinig details, zelfs op zijn aandringen. Hoewel dit te betreuren valt, kan de eiser zelf niets verweten worden. Hij weet ondertussen dat hij door een rechtbank in Iran veroordeeld werd, maar over verdere details beschikt hij helaas niet. Dit element werd hij gecommuniceerd toen hij zijn broer informeerde over de verwerping door het CGVS van zijn VIB."

Verzoeker concludeert op grond van het voorgaande inzake de weigering van de vluchtelingenstatus:

"Uit hetgeen hierboven uiteengezet werd, blijkt dat de eiser wel degelijk een verklaring heeft voor alle zagezegde tegenstrijdigheden.

De eiser leerde gaandeweg, via zijn broer, nieuwe informatie over wat er zich in Iran afspeelde zodra hij zijn ouderlijk huis verliet. Daardoor lijken de verklaringen bij de DVZ en het CGVS op het eerste zich tegenstrijdig, hoewel ze dit allerminst zijn.

Ook antwoordde hij steeds op de vragen die hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud gesteld werden, hoewel af en toe op verwarde wijze. Het is echter normaal dat de eiser zenuwachtig was tijdens zijn interview, en kleine vergissingen zijn dan ook onvermijdelijk. De vergissingen of kleine tegenstrijdigheden zijn echter niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen aantasten.

Bijgevolg moet aan de eiser de vluchtelingenstatus worden toegekend."

Inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker verder aan als volgt:

"Indien uw Raad op grond van de onmogelijkheid niet tot de conclusie komt dat er een verband bestaat tussen de geleden schade en de problemen die de verzoeker ondervond in Iran, moet hem ten minste subsidiaire bescherming worden verleend op grond van het reële risico dat hij ernstige schade zal lijden in de zin van bovengenoemd artikel 48/4.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de Iraanse autoriteiten vaak geen documenten geven aan Iraniërs die gedwongen terugkeren naar Iran, zoals in casu het geval zou zijn voor de verzoeker:

(...)

Volgens Cedoca is er zeer weinig informatie beschikbaar over de situatie van gedwongen terugkeerders in Iran. Echter bericht het rapport wel over twee gevallen waarin terugkeerders (uit Nederland en Duitsland) aan lange gevangenisstraffen werden onderworpen, omdat ze, respectievelijk, in Europa deelnamen aan manifestaties of zich bekeerden tot het christendom.

Voorts dient erop gewezen te worden dat de verzoeker in zijn land gezien zal worden als landverrader. Indien hij teruggaat naar Iran, zal hij hiervoor veroordeeld worden. Over de gerechtelijke procedures stellen internationale organisaties het volgende:

(...)

Gezien het volgens de geraadpleegde bronnen onduidelijk of gedwongen terugkeerders in Iran papieren kunnen verkrijgen en hun verblijfsrecht opnieuw kunnen laten gelden, en het CGVS ook naliel garanties hiertoe te bekomen, en gelet op het feit dat de eiser in Iran geen eerlijk proces zou krijgen hoewel hij er

beticht zal worden van landverraad, moet er, in tegenstelling tot wat het CGVS heeft geoordeeld, geconcludeerd worden dat de situatie er niet van die aard is dat de verzoeker er een veilig en normaal leven zal kunnen leiden, en dat hij er wel degelijk een reëel risico loopt voor zijn leven. De subsidiaire beschermingsstatus moet bijgevolg aan de eiser toegekend worden.

Gelet op het voorgaande heeft het CGVS een beoordelingsfout gemaakt door verzoeker niet als vluchteling of zelfs als begunstigde van subsidiaire bescherming te erkennen, en heeft het dus de in het middel genoemde bepalingen geschonden.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“- In hoofddorde, de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 20 mei 2021 te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen;

- In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker geeft in het geheel niet aan welke bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en *in concreto* geschonden zou(den) (kunnen) zijn. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker duidt ook op generlei wijze hoe zijn rechten van verdediging *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd. Dit geldt nog des te meer nu de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Geheel ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van het gegeven dat hij, net zoals alle andere verzoekers om internationale bescherming, stress en zenuwen had ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, niet of onvoldoende bij machte zou zijn geweest om zijn persoonlijk onderhoud

bij het CGVS te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Verzoeker legt vooreerst geen attest neer waaruit zou kunnen blijken dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud met de voormelde problemen zou hebben gekampt. Hij toont op generlei wijze aan dat hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dermate gestresseerd zou zijn geweest dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij dit onderhoud op een gedegen wijze kon volbrengen en dat hij in dit kader volwaardige verklaringen kon afleggen.

Daarenboven werd verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijgestaan door een advocaat. Geen van beide formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Uit de notities van dit persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op normale wijze is geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze notities blijkt dat verzoeker in staat was het gesprek te volgen, dat hij de gestelde vragen begreep en dat hij hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Aldus kan nergens uit worden afgeleid dat verzoeker, al dan niet ten gevolge van stress, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming gedurende zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker en diens advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen formuleerden in de voormelde zin. Daarenboven vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en formuleerde hij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg kan verzoeker heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud dermate gestresseerd en zenuwachtig was als hij heden voorhoudt en dat dit een weerslag zou hebben gehad op de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat, waar aangenomen kan worden dat ieder onderhoud bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress en zenuwachtigheid, dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoeker aangehaalde feiten en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress en zenuwachtigheid geen aannemelijke verklaring vormen voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van het gegeven dat hij, doordat hij eenmalig en toevallig een aantal Koerdische verzetsstrijders zou hebben vervoerd, in de negatieve aandacht zou zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten. Hij zou vrezen door deze autoriteiten te worden opgesloten of de doodstraf te krijgen omdat hij ten gevolge van het voorgaande als landverrader en sympathisant van de PKK zou worden beschouwd.

Met betrekking tot dit door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat de drie Koerdische verzetsstrijders, nadat u hen verwittigde dat er een vaste controlepost van de Sepah op de weg naar Salmas was – deze controlepost bestond al jaren en was gekend door de Koerden die in dat gebied woonden (CGVS, p14)- er alsnog zouden voor gekozen om doelbewust het risico te nemen deze controlepost te passeren (CGVS, p8). Dat zij hierbij hun lot in handen legden van een voor hun onbekende burger die hen met een personenwagen door een controlepost van de Sepah zou moeten loodsen (CGVS, p9-10), komt uiterst bevreemdend over.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Ook en net indien rekening gehouden wordt met het gegeven dat één van de verzetsstrijders ernstig gewond zou zijn geweest, is het manifest onaannemelijk dat deze strijders ervoor zouden hebben geopteerd om een willekeurig burger tegen te houden en er doelbewust voor zouden hebben gekozen om het risico te nemen om deze burger hen met zijn viertel en met diens personenwagen door een controlepost te laten leiden. Vooreerst kan worden aangenomen dat deze strijders, zeker indien zij reisden met een zwaargewonde medestrijder, er alles aan zouden hebben gedaan om de controlepost van de Sepah te vermijden. Verder hadden deze strijders, zo zij al bereid waren om de passage door de controlepost in kwestie te riskeren, ook eenvoudigweg verzoekers wagen kunnen confisqueren, waardoor zij niet afhankelijk waren van verzoekers welwillendheid en koelbloedigheid bij de controlepost van de Sepah.

De Raad acht het overigens eveneens ongeloofwaardig dat verzoeker, wanneer hij werd aangemaand te stoppen bij de controlepost, ervoor zou hebben geopteerd om niet te gehoorzamen, gas bij te geven en door te rijden, en dit naar eigen zeggen om een gevecht te vermijden. Door verder te rijden, was de kans op een gevecht namelijk minstens even groot en viel het te verwachten dat hijzelf en zijn wagen zouden worden achtervolgd, klemgereden en/of beschoten. Zelfs indien hij initieel aan zulk gevecht zou kunnen ontsnappen, kon hij daarenboven verwachten dat men hem op grond van zijn wagen eenvoudigweg zou kunnen vinden en dat dit voor bijzonder ernstige gevolgen voor zijn persoon kon zorgen.

Overigens blijkt ook uit verzoekers verklaringen dat hij niet bij machte bleek om de twee personen die de controlepost zouden hebben bemand en hem zouden hebben aangemaand om te stoppen, op een gedegen wijze te omschrijven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.13). Nochtans mocht zulks van hem, gelet op het ingrijpende karakter van deze gebeurtenis en de manifeste afwijking die deze gebeurtenis vormde op de alledaagsheid, worden verwacht.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts is het erg merkwaardig dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u, na uw vertrek uit uw ouderlijke woning, bij uw broer T. (...) in Urumiyeh bleef overnachten en de dag nadien naar Teheran vertrok waar u gedurende 10 dagen bij uw oom S. (...) verbleef. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter aanvankelijk dat u vanuit uw woning vertrok naar Teheran en u in Teheran gedurende 10 dagen verbleef bij uw broer. Gevraagd naar de naam van uw broer zei u dat u maar 1 broer had en hij T. (...) heette (CGVS p3-4). Niet veel later in het gehoor werd u gevraagd waarom u naar Teheran bij uw broer ging. U repliceerde dat u op advies van uw vader bij uw broer was gegaan omdat uw vader dacht dat de situatie na een week of twee wel zou overwaaien (CGVS p4). Dat u later, nadat er een pauze werd genomen, net zoals bij de Dienst Vreemdelingenzaken plots verklaarde dat u na het incident op 1 shahrivar 1398 (23 augustus 2019) eerst bij uw broer T. (...) in Orumiyeh bleef overnachten en de dag nadien naar Teheran reisde waar u 10 dagen bij uw oom S. (...) verbleef, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS vragenlijst; vraag 3.5 + CGVS, p14-15). Geconfronteerd met uw eerder verklaringen tijdens uw persoonlijke onderhoud, verklaarde u dat het om een vergissing ging en herhaalde u dat u eerst bij uw broer bleef overnachten en u nadien in Teheran bij uw oom verbleef (CGVS, p15). Het is op z'n minst merkwaardig te noemen dat u zich tot twee keer toe zou vergissen over de woonplaats van uw broer en de persoon waar u bij verbleven heeft.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij de voormelde vaststellingen tracht toe te schrijven aan de beweerde stress in zijner hoofde ten tijde van het persoonlijk onderhoud, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verder zijn verzoekers initiële, herhaalde verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Aanvankelijk gaf hij, in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen, vooreerst weldegelijk spontaan en duidelijk aan dat hij vanuit zijn woning rechtstreeks naar Teheran vertrok. Tevens voegde hij zelf spontaan toe dat hij in Teheran gedurende tien dagen verbleef bij zijn broer. Vervolgens werd hem gevraagd bij welke broer dit was, waarop hij aangaf dat dit T. was. Even verder werd hem daarenboven gevraagd waarom hij naar Teheran naar zijn broer ging, waarop hij repliceerde dat hij op advies van zijn vader naar zijn broer ging omdat zijn vader dacht dat de situatie na

een week of twee wel zou overwaaien (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3-4). Dat verzoeker verward zou zijn geweest *“of de vraag verkeerd begreep”* en zich daarom tot twee maal toe zou hebben vergist, kan, gelet op de duidelijke aard van zowel de vraagstelling als verzoekers antwoorden, in dit kader hoegenaamd niet worden aangenomen. Dat verzoeker zich tweemaal zou hebben vergist over de verblijfplaats van zijn broer en de persoon bij wie hij onderdook, kan bijgevolg geenszins worden gevolgd. Aldus blijven de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn voormelde verklaringen en zowel zijn eerder afgelegde verklaringen bij de DVZ als zijn later afgelegde verklaringen bij het CGVS onverminderd overeind. Dat verzoeker over dermate essentiële elementen in zijn relaas dusdanig tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Daarenboven verklaarde u bij de DVZ dat u tien dagen in Teheran was toen uw vader belde met de melding dat agenten u aan het zoeken waren. De agenten hadden zich voorgedaan als klanten die een lasser nodig hadden maar uw vader had hen onmiddellijk herkend (CGVS vragenlijst; vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat het Ettelaat (ministerie van informatie) uw ouderlijke woning op een agressieve manier was binnengevallen en u niet wist of zij zich dadelijk identificeerden toen zij aan uw ouderlijke woning aankwamen. De agenten hadden uw vader een duw gegeven waarbij hij zijn pols bezeerde en doorzochten het hele huis op zoek naar wapens (CGVS, p16-17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen antwoordde u dat uw vader naar uw oom belde toen u nog in Teheran was en u pas later van uw broer over de inval vernam, wat uiteraard geen verklaring is voor bovenstaande tegenstrijdigheid (CGVS, p21). Wanneer u hierop nogmaals geconfronteerd werd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u het niet wist (CGVS, p21). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegde en u vervolgens bij de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens onbesproken liet dat uw vader door het Ettelaat werd meegenomen – terwijl u voor uw komst naar België hiervan reeds op de hoogte was (CGVS, p17)- ondergraaft danig de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas uit Iran.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Voor de frappante omissie in zijn verklaringen bij de DVZ, inzake het beweerde meenemen van zijn vader door de Ettelaat, biedt hij blijkens een lezing van het verzoekschrift niet de minste, concrete en dienstige verklaring. Integendeel bevestigt hij dat hij hiervan reeds op de hoogte werd gebracht in Servië, en dus voor zijn komst naar België. Aldus kon worden verwacht dat hij, zo zijn relaas stoelde op de werkelijkheid, dit element bij de DVZ zou hebben vermeld. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het meenemen en het ondervragen van zijn vader hierin niet zou hebben vermeld.

Ook voor de tegenstrijdigheid inzake de wijze waarop de agenten die de woning binnenvielen zich zouden hebben voorgesteld en tewerk zouden zijn gegaan, biedt verzoeker geen dienstige verklaring. Waar hij beweert dat zijn broer hem slechts na de DVZ de volledige waarheid zou hebben verteld en dit naar voor schuift als verklaring voor de betreffende tegenstrijdigheid, dient immers te worden vastgesteld dat aan deze bewering niet het minste geloof kan worden gehecht. In dit kader kan immers in het geheel niet worden ingezien, en verzoeker verklaart ook op generlei wijze, waarom verzoekers broer, hoewel deze er wel voor koos om verzoeker op de hoogte te brengen van het gegeven dat zijn vader zou zijn meegenomen en ondervraagd door de Ettelaat, het initieel nodig zou hebben geacht om te liegen over de wijze waarop de agenten van de Ettelaat zich daarbij voorstelden en tewerk gingen en wat verzoekers broer met deze leugen zou hebben willen bereiken.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovendien kon u niet meedelen waar uw vader ter ondervraging werd meegenomen. U had dit weliswaar gevraagd aan uw broer maar toen hij het antwoord niet wist liet u na de vraag te stellen aan uw vader –hoewel u voor uw komst naar België reeds op de hoogte was van de inval in uw woning en u wekelijks met uw ouders contact heeft (CGVS, p6 + p17).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Op welke wijze zijn familie hem zou willen of kunnen sparen door deze locatie niet prijs te geven, kan namelijk niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt. Dat zijn familie hem deze

informatie mogelijks niet zou of had willen geven, betreft bovendien een blote en louter hypothetische bewering nu verzoeker eerder aangaf niet eens aan zijn vader te hebben gevraagd naar waar deze werd gebracht om te worden ondervraagd. Redelijkerwijze kan nochtans van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker desalniettemin naliet zich terdege te proberen informeren omtrent een dermate cruciaal gegeven in zijn relaas als het meenemen en ondervragen van zijn vader door de Ettelaat, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld:

“Voorts kon u ook niet vertellen of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart noch wist u of u reeds veroordeeld werd bij verstek. U zou louter één keer aan uw broer gevraagd hebben of er nieuws was van de autoriteiten en of er convocaties voor u verstuurd zijn. Daarna liet u na zich verder te bevragen. U raadpleegde zelf geen advocaat en heeft niet gevraagd aan uw familie of zij een advocaat voor u geraadpleegd hebben (CGVS p19-20). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij andermaal op de proppen komt met de bewering dat zijn familie informatie voor hem wilde achterhouden, dient te worden opgemerkt dat het geenszins aannemelijk is dat en dat niet kan worden ingezien waarom zijn familie dermate cruciale informatie voor verzoekers persoon en voor verzoekers verzoek om internationale bescherming voor verzoeker zou hebben willen achterhouden. Hoe dan ook dient ook in dit kader te worden vastgesteld dat deze uitleg vanwege verzoeker een blote en hypothetische bewering betreft. Uit zijn voormelde verklaringen blijkt immers dat verzoeker, dit in tegenstelling met wat hij in het verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, ondanks dat hij niet wist of er al dan niet reeds een gerechtelijke procedure werd opgestart en of hij (mogelijk) reeds veroordeeld was bij verstek, voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud bij het CGVS helemaal niet zou hebben aangedrongen om de nodige informatie te verkrijgen. Hij zou slechts één maal aan zijn broer hebben gevraagd of er nieuws was van de autoriteiten en of er convocaties werden verstuurd. Daarna liet hij na zich verder te bevragen. Ook raadpleegde hij zelf geen advocaat en vroeg hij niet aan zijn familie of zij een advocaat voor hem had geregeld. Zoals reeds hoger werd opgemerkt, kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker zich voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud bij het CGVS desondanks klaarblijkelijk niet de moeite had getroost om zich op de hoogte te stellen van eventuele gerechtelijke gevolgen van zijn problemen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet manifest verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Waar verzoeker in het verzoekschrift *post factum* aangeeft dat hij zich alsnog zou hebben geïnformeerd over het voorgaande en dat hij zo zou hebben vernomen dat hij in Iran door een rechtbank zou zijn veroordeeld, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij zijn eerdere nalatigheid om zich te informeren hiermee enkel extra in de verf zet en dat hij hiermee eveneens zijn eigen, ter vergoelijking van deze eerdere nalatigheid opgeworpen bewering dat zijn familie hem geen informatie wilde geven ondermijnt. Aan deze *post factum* aangehaalde, beweerde bekering, kan bovendien niet het minste geloof worden gehecht. Verzoeker brengt ter staving hiervan immers niet het minste begin van bewijs bij. Daarenboven komt hij niet verder dan de algemene bewering dat hij ondertussen zou weten dat hij door *“een rechtbank in Iran veroordeeld werd”*. Hij geeft hierover niet de minste verdere duiding. Zo preciseert hij niet door welke rechtbank hij zou zijn veroordeeld. Evenmin geeft hij aan wanneer dit zou zijn geschied en wanneer en op welke wijze hij dit concreet zou hebben vernomen. Daarenboven blijkt hij niet te weten tot welke straf of straffen hij zou zijn veroordeeld en geeft hij eenvoudigweg aan niet over verdere details te beschikken. Dat verzoeker enerzijds beweert te hebben vernomen dat hij zou zijn veroordeeld doch anderzijds hierover in het geheel niets kan verklaren, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo hij werkelijk zou hebben vernomen dat hij werd veroordeeld, kon omwille van de reeds hoger

aangehaalde redenen immers worden verwacht dat hij zich hierover uitgebreid zou hebben geïnformeerd en dat men hem de nodige informatie zou hebben verstrekt.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou riskeren te worden beschouwd als 'landverrader', kan dan ook in het geheel niet worden gevolgd. Derhalve is zijn verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van en het risico voor landverraders in zijn land van herkomst voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar zulke louter algemene informatie geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Waar verzoeker daarnaast wijst op algemene informatie inzake de situatie van en het risico voor personen die in Europa hebben deelgenomen aan manifestaties of zich alhier hebben bekeerd tot het christendom, dient, nog daargelaten dat uit deze informatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het louter deelnemen aan manifestaties of een eenvoudige bekering in Europa zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in of nood aan internationale bescherming ten aanzien van Iran, te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe verzoekers betoog dienaangaande *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Verzoeker haalde, haalt en toont immers in het geheel niet aan dat hij zou zijn bekeerd en/of dat hij zou hebben deelgenomen aan één of meer manifestaties in Europa. Op welke wijze de betreffende informatie op zijn persoon van toepassing zou kunnen zijn, wordt door verzoeker dan ook geenszins uitgewerkt en kan in het geheel niet worden ingezien.

In zoverre verzoeker daarnaast nog wijst op algemene informatie omtrent het gegeven dat de Iraanse autoriteiten niet zouden meewerken aan de gedwongen terugkeer van personen naar Iran en omtrent de mogelijke problemen waarmee personen die gedwongen naar Iran worden teruggestuurd kunnen worden geconfronteerd, kan tot slot worden opgemerkt dat hij met zijn verwijzing naar deze informatie hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoeker toont, nog daargelaten dat uit de informatie in kwestie niet kan worden afgeleid dat eenieder die gedwongen naar Iran wordt teruggestuurd er zou dreigen te worden geconfronteerd met al dan niet ernstige problemen, immers op generlei wijze aan dat of onder welke omstandigheden hijzelf, in persoon en *in concreto*, zou riskeren om gedwongen te worden teruggestuurd naar Iran. Uit de informatie die verzoeker in het kader van het voorgaande *nota bene* zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift, blijkt verder duidelijk en genoegzaam dat personen die vrijwillig terugkeren naar Iran doorgaans geen problemen ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt namelijk dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het door hem ten berde gebrachte asielrelaas en verzoeker kan niet worden beschouwd als bekeerling of manifestant.

Het door verzoeker neergelegde identiteitsdocument, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier kan, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, slechts verzoekers identiteit aantonen. Als dusdanig kan dit stuk geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Waar verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota vijf nieuwe stukken bijbrengt stelt de Raad vast dat, daargelaten deze stukken niet werden vertaald in de taal van de rechtspleging, al deze documenten onder vorm van kopie worden neergelegd. De Raad is evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

3.9. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT